

ספר מורה הנבוכים חלק ראשון פרק מב

חי שם הצומח המרגיש, כל רמש אשר הוא חי. והוא שם הרפואה מן החלי החזק מאד, ויחי מחליו, במחנה עד חיותם, וכן בשר חי. וכן המות שם המיתה, ושם החלי החזק, וימת לבו בקרבו והוא היה לאבן, כלומר חזק חליו. ולזה באר בכך הצרפית ויהי חליו חזק מאד עד אשר לא נותרה בו נשמה, שאלו אמר וימת היה סובל שיהיה חולי חזק קרוב למות כנבל בשמעו את הדברים. ואמרו קצת האנדלוסין כי נתבטלה נשימתו עד שלא הושגה לו נשימה כלל, כמו שיקרה לקצת חולי חלי השתוק, ובהחנק הרחם עד שלא יודע אם הוא מת או חי ויתמיד זה הספק יום או יומים. וכבר הרבו ג"כ לעשות זה השם בענין קנות החכמה, ויהיו חיים לנפשך, כי מוצאי מצא חיים, חיים הם למוצאיהם, וזה הרבה. ולפי זה נקראו הדעות האמתיות חיים, והדעות המופסדות מות. אמר ית' ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת המות וכו', כבר באר כי הטוב הוא החיים והרע הוא מות ופרשם. וכן אפרש באמרו יתעלה, למען תחיו, כפי מה שבא הפירוש המקובל באמרו למען ייטב לך וכו', ולהתפשט זאת ההשאלה בלשון אמרו רז"ל צדיקים אפ' במיתתן קרואים חיים ורשעים אפילו בחייהם קרואים מתים, ודע זה: